

helt. Det betyder, at vejen til regeringskonferencen og under regeringskonferencen for os er den danske vej og ikke den tyske, ikke den franske, men netop den danske vej.

Det fremgår så af regeringens forhandlingsgrundlag fra december 1995, at de danske forbehold, og jeg kan næsten høre mig selv have gentaget det, jeg ved ikke hvor mange gange, nu gør jeg det så én gang til: De danske forbehold er ikke til forhandling på regeringskonferencen.

Regeringen har efterfølgende og ikke mindst jeg selv sagt, at intet af de fire forbehold vil blive bortforhandlet under regeringskonferencen. De består før, under og efter regeringskonferencens afslutning. Det er nemlig sådan med dem, at disse fire forbehold kun kan ændres – hvis de skal ændres – af én eneste gruppe, og det er den danske befolkning.

Når det er sagt, er det selvfølgelig lige så gyldigt, at de fire forbehold har to sider ligesom en mønt, nemlig den side, der er vores, og som vi selv bestemmer over, og den anden side, som handler om, at vi ikke vil og heller ikke kan modsætte os, at andre lande kan gå videre, hvis de måtte ønske det. Sådan er det jo også. Noget for noget, og det gælder også de fire forbehold. Hvis det så måtte vise sig, at de andre lande måtte ønske at gå videre, så kan vi altså ikke og vil heller ikke forhindre dem i at gå videre.

Konkret er der tale om, at et stort flertal af lande indenfor EU ønsker at forstærke samarbejdet om asyl, indvandring og grænsekontrol. Det gør vi også. Vi ønsker også at blive bedre til at samarbejde om disse dele. Det gælder også bekæmpelse af kriminalitet. Det er alene et spørgsmål om, hvordan man gør det i praksis.

Regeringen har, for så vidt angår folkeafstemninger eller folkeafstemning, ikke fundet det rigtig, ikke fundet det sagligt korrekt at tage stilling til disse spørgsmål, før regeringskonferencen er afsluttet. Jeg føler, det er rigtigst at besvare det sådan, for alt andet vil ikke være korrekt og kloget og heller ikke i samfundets interesse.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg er enig med statsministeren i, at de andre lande kan gøre, som de vil. Det skal Danmark ikke modsætte sig. Og jeg er i og for sig også enig i, at man kan forstærke det samarbejde, som vi i øvrigt har i forvejen. Der, hvor problemet er, er jo, at det bliver lagt over til et overstatsligt samarbejde i stedet for, som det er i

dag, et mellemstatsligt samarbejde, og det er det, der er humlen ved det hele.

Men jeg vil godt bede statsministeren, for det synes jeg at jeg fik ud af statsministerens besvarelse, bekræfte 100 pct., at det her ikke bliver blandet sammen med regeringskonferencen eller regeringskonferencens afstemningstema, og at den mulige afstemning, der skal være, kommer efter afstemningen om regeringskonferencen. Sådan synes jeg at jeg forstod statsministerens besvarelse.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes ikke, statsministeren helt besvarede spørgsmålet om, hvor langt regeringen kan gå under forhandlingerne på regeringskonferencen. Og det er jo sådan, at regeringen har nægtet at søge mandat forud for møderne på regeringskonferencen i Folketingets Europaudvalg, så vi ved ikke, hvor langt regeringen kan gå med hensyn til at søge et kompromis om de her ting. Der vil jeg godt bede statsministeren sige, hvor langt regeringen agter at gå med hensyn til at få et kompromis.

Og så vil jeg godt spørge statsministeren, om hans udtalelser i dag betyder, at den danske regering vil nedlægge veto, hvis de andre lande fremkommer med et forslag, der berører den danske undtagelse. Vil regeringen så nedlægge veto?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til fru Pia Kjærsgaard: Det er altså ikke nemt. Jeg beder ikke om sympati. Jeg konstaterer, at det ikke er nemt, for det er jo ikke sikkert, og ingen kan i dag med sagligheden i behold virkelig svare på, om der kommer en folkeafstemning om den regeringskonference. Det kommer jo an på, hvor stort resultatet bliver, hvilken betydning det har for Danmark, for grundloven.

Det kan vi faktisk ikke svare på i dag, for vi er ikke færdige med at gøre arbejdet. Og det er ikke alene os, der bestemmer det. Det er faktisk 15 lande, der skal blive enige, og de bliver forhåbentlig, formentlig og efter al sandsynlighed enige. Men jeg kan altså ikke svare på, hvad udfaldet bliver. Det er der ingen der kan. Der er mange, der har et bud på det, men det er jo en anden sag, og det er jo ikke det, fru Pia Kjærsgaard spørger om. Og derfor er det, at jeg siger, at vi altså lige må bevare tålmodigheden med hensyn til spørgsmål om folkeafstemninger. Det er sådan, at vi svarer på dem, når vi kender resultatet. Alt andet er rent gæteri og hypotese,